

Arrest

nr. 110 267 van 20 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Moldaafs staatsburger, van Moldaafse etnische origine, afkomstig uit Cahul, Moldavië.

Op 21 maart 2008 werd u in een café aangevallen door twee mannen zonder speciale aanleiding. U vermoedt dat zij jaloers waren op uw economisch gunstige leefomstandigheden. U raakte bij deze geweldpleging ernstig gewond. De mannen werden voor het gerecht gebracht maar omdat u vond

dat ze een te lichte straf kregen, ging u in beroep bij het Hof van Beroep en later ook bij het Hooggerechtshof. Het Hooggerechtshof bepaalde dat de ene dader enkel een geldboete diende te betalen. De andere kreeg bovendien een gevangenisstraf van zeven jaar. Echter werd deze laatste nooit opgepakt en in de gevangenis ondergebracht. U richtte brieven tot diverse instanties, onder andere ook het kabinet van de president van Moldavië, vooralsnog zonder resultaat. Omdat u stappen bleef ondernemen met het oog op enige strafuitvoering tegen uw twee agressors, begonnen zij u telefonisch te bedreigen. Met name na de geboorte van uw zoon op 30 juni 2001, werden hun dreigementen frequent en betrokken zij ook uw zoon in hun dreigementen. Op 21 maart 2012 besloot u Moldavië te ontvluchten wat u onmiddellijk ook deed, samen met uw echtgenote, M. S. (...) (OV 6.985.711) en uw minderjarige zoon. Op 27 maart 2012 kwamen jullie aan in België waar jullie de volgende dag asiel vroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: internationale Moldaafse paspoorten van uw zoon, uw echtgenote en u zelf, een familieboekje, een geboorteakte voor uw zoon, uw pensioenkaart, uw invaliditeitsbewijs, een medisch attest voor u, een beroepsschrift bij het Hof van Beroep te Cahul, een vonnis van het Hof van Beroep te Cahul, een vonnis van het Hooggerechtshof, antwoorden van het kabinet van de president van Moldavië, briefwisseling van het Ministerie van Justitie en van het parket van Cahul.

B. Motivering

Allereerst moet erop worden gewezen dat tijdens uw asielgehoor door het Commissariaat-generaal is gebleken dat u moedwillig de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden. Immers had u tijdens dit gehoor expliciet verklaard dat u behalve uw Moldaafs staatsburgerschap nooit een ander staatsburgerschap heeft gehad (CGVS, p. 6, 8-9). Ook uw echtgenote hield vol dat zij enkel het Moldaafs staatsburgerschap bezit (CGVS echtgenote, p. 4-5). Echter blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, dat u sedert 12 januari 2012 het Roemeens staatsburgerschap bezit. Uw echtgenote en uw zoon bezitten eveneens het Roemeens staatsburgerschap, dit sinds 24 mei 2011.

Niet alleen doet deze vaststelling reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Daarenboven impliceert de vaststelling dat u ook over het Roemeens staatsburgerschap beschikt, dat uw vrees zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of enig reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming evenzeer ten aanzien van Roemenië dient te worden afgewogen. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien jegens elk van de landen waarvan de asielzoeker het staatsburgerschap bezit, een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Welnu, uit uw verklaringen blijkt dat u nooit problemen heeft gehad in Roemenië en dat u geen vrees koestert ten aanzien van dit land. Ook blijkt dat u het effectief mogelijk acht dat u zich in Roemenië zou vestigen (CGVS, p. 6, 8-9). Uw echtgenote uitte weliswaar enige vrees jegens Roemenië, in de zin dat het volgens haar makkelijk is om van Moldavië naar Roemenië te gaan, dus ook voor uw agressors (CGVS echtgenote, p. 5). Echter, deze vrees mist overtuigingskracht om als een gegronde vrees te kunnen worden beschouwd. Jullie zijn immers nog vier jaar na de agressie van 21 maart 2008 op jullie officieel adres in Moldavië zijn blijven wonen, ondanks de vaststelling dat de agressors steeds op vrije voeten bleven, en dit ook nadat de bedreigingen door uw agressors luidens jullie verklaringen negen maanden voor jullie uiteindelijke vlucht frequenter werden en intussen ook op uw zoon betrokken werden. Bovendien uitte u zelf – anders dan uw echtgenote – geen enkele vrees jegens Roemenië. Tenslotte wordt gewezen op bovenstaande vaststelling van een gebrek aan algemene geloofwaardigheid. Volledigheidshalve moet aangaande de verdere verklaring door uw echtgenote, namelijk dat een hervestiging in Roemenië onmogelijk zou zijn gezien het feit dat jullie reeds een appartement in Moldavië bezitten (CGVS echtgenote, p. 5), worden opgemerkt dat in dergelijk feit geen beletsel kan worden gezien voor een hervestiging in Roemenië.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofdte geen aannemelijke vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet te weerleggen. De Moldaafse paspoorten, de geboorteakte voor uw zoon, en het gezinsboekje bevatten persoonlijke identiteitsgegevens van uw gezin en u, dewelke door deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De neergelegde briefwisseling van het parket, het ministerie van justitie, het kabinet van de president van Moldavië, het beroepsschrift, de twee vonnissen, het gerechtelijk-medisch attest, uw pensioenkaart, en uw invaliditeitsbewijs hebben allemaal betrekking op de geweldpleging die u geleden heeft op 21 maart 2008, de implicaties van deze agressie voor uw gezondheid en arbeidsgeschiktheid, en de gerechtelijke vervolging van de twee daders van deze agressie. De inhoud van deze documenten wordt door bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken. Echter bevatten deze stukken geen

asielrelevante informatie met betrekking tot uw Roemeens staatsburgerschap. Bijgevolg zijn ook deze documenten niet van aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een “*Eerste Middel*” beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een “*Tweede Middel*” voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, waarin verwezen wordt naar de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet. Uit de inhoud van het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekende partijen de schending aanhalen van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij stellen eveneens dat de beslissing berust op een “*manifeste, foutieve appreciatie van de feiten*”.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat verwerende partij haar beslissing op lichtzinnige wijze heeft genomen. Zij wijzen erop dat verwerende partij “*geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen*”.

2.2.2.2. De Raad kan bovenstaand verweer niet volgen. Immers, uit de inhoud van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat verwerende partij alle door verzoekende partijen aangereikte elementen en problemen in overweging heeft genomen en dat zij op een duidelijke en uitgebreide manier heeft gemotiveerd waarom verzoekende partijen geen aanspraak kunnen maken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Dat verwerende partij geen enkele afweging zou hebben gemaakt van de door hen aangehaalde elementen en dat zij haar beslissing op lichtzinnige wijze heeft genomen, blijkt derhalve niet uit de bestreden beslissingen. Er dient overigens nog te worden opgemerkt dat verzoekende partijen zich beperkten tot zeer algemene, ongefundeerde kritiek, aangezien zij hebben nagelaten om hun beweringen in hun verzoekschrift op een concrete manier uiteen te zetten.

2.2.3.1. Verzoekende partijen hameren erop dat er *in casu* wel degelijk een reëel risico op ernstige schade is bij een terugkeer naar Cahul, Moldavië. Eerste verzoekende partij is immers het slachtoffer

geweest van een brutale aanval op haar leven in 2008. Zij lijdt nog steeds onder de medische gevolgen hiervan (bijlage 3 bij het verzoekschrift). Verzoekende partijen benadrukken nog dat zij hun land van herkomst hebben verlaten omdat zij de dood vrezen. Meer nog, zij vrezen voor de veiligheid en het leven van hun zoon, aldus verzoekende partijen.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat het louter herhalen van de problemen die verzoekende partijen ertoe zouden hebben aangezet Moldavië te ontvluchten, niet volstaan om afbreuk te doen aan de door verwerende partij vermelde conclusie dat zij ten aanzien van Roemenië geen vrees voor vervolging koesteren/geen ernstig risico op het lijden van ernstige schade lopen.

2.2.4.1. Verzoekende partijen zijn niet akkoord met de stelling van verwerende partij dat zij moedwillig de Belgische asielinstanties hebben trachten te misleiden. Verzoekende partijen zetten uiteen dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal uiteindelijk hebben toegegeven dat zij het Roemeens staatsburgerschap bezitten en dat eerste verzoekende partij zich hiervoor meermaals heeft geëxcuseerd. Verzoekende partijen verduidelijken dat zij hun Roemeens staatsburgerschap enkel en alleen hebben verzwegen uit vrees voor de (schending van) de fysieke integriteit van hun zoon en die van henzelf. Cahul ligt immers amper tien kilometer verwijderd van Roemenië (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Tot slot benadrukken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk een vrees voor vervolging jegens Roemenië heeft geuit.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat de uitleg dat zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal uiteindelijk hebben toegegeven dat zij het Roemeens staatsburgerschap bezitten, dat eerste verzoekende partij zich hier meermaals voor heeft geëxcuseerd en dat zij dit staatsburgerschap enkel en alleen hebben verzwegen uit angst, niet volstaat om afbreuk te doen aan de door verwerende partij gedane vaststelling dat zij moedwillig de Belgische asielinstanties hebben trachten te misleiden, aangezien zij in eerste instantie volhielden enkel het Moldavisch staatsburgerschap te bezitten, hetgeen logischerwijze afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid.

Nogmaals, betreft het argument dat zij hun Roemeens staatsburgerschap enkel en alleen hebben verzwegen uit vrees voor de schending van de fysieke integriteit van hun zoon en die van henzelf – Cahul ligt immers amper tien kilometer verwijderd van Roemenië – en aangaande de bemerking dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk een vrees voor vervolging jegens Roemenië heeft geuit, volstaat het volgens de Raad te verwijzen naar de volgende passages uit de bestreden beslissing: *“Welnu, uit uw verklaringen blijkt dat u nooit problemen heeft gehad in Roemenië en dat u geen vrees koestert ten aanzien van dit land. Ook blijkt dat u het effectief mogelijk acht dat u zich in Roemenië zou vestigen (CGVS, p. 6, 8-9). Uw echtgenote uitte weliswaar enige vrees jegens Roemenië, in de zin dat het volgens haar makkelijk is om van Moldavië naar Roemenië te gaan, dus ook voor uw agressors (CGVS echtgenote, p. 5). Echter, deze vrees mist overtuigingskracht om als een gegronde vrees te kunnen worden beschouwd. Jullie zijn immers nog vier jaar na de agressie van 21 maart 2008 op jullie officieel adres in Moldavië zijn blijven wonen, ondanks de vaststelling dat de agressors steeds op vrije voeten bleven, en dit ook nadat de bedreigingen door uw agressors luidens jullie verklaringen negen maanden voor jullie uiteindelijke vlucht frequenter werden en intussen ook op uw zoon betrokken werden. Bovendien uitte u zelf – anders dan uw echtgenote – geen enkele vrees jegens Roemenië. Tenslotte wordt gewezen op bovenstaande vaststelling van een gebrek aan algemene geloofwaardigheid. Volledigheidshalve moet aangaande de verdere verklaring door uw echtgenote, namelijk dat een hervestiging in Roemenië onmogelijk zou zijn gezien het feit dat jullie reeds een appartement in Moldavië bezitten (CGVS echtgenote, p. 5), worden opgemerkt dat in dergelijk feit geen beletsel kan worden gezien voor een hervestiging in Roemenië.”* Het louter herhalen van de opmerking van tweede verzoekende partij dat het makkelijk zou zijn om van Moldavië naar Roemenië te gaan en het geografisch situeren van Cahul bevat geen concrete weerlegging van voormelde uitgebreide motivering van verwerende partij waarom enige vrees ten aanzien van Roemenië niet aan de orde is.

2.2.5. Waar verzoekende partijen betogen dat uit de stukken en uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal tot haar conclusie is gekomen op basis van een foutieve interpretatie van de feitelijke omstandigheden, stelt de Raad vast dat dergelijke bewering echter geen steun vindt in de bestreden beslissingen en de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Verzoekende partijen laten overigens na om op concrete wijze uiteen te zetten welke door hen aangegeven feitelijkeheden verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij en op welke wijze deze

interpretatie een invloed heeft gehad op de motieven van de bestreden beslissingen. Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.8.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift nog verschillende documenten bijbrengen, met name de “*Juridische uitspraken i.v.m. geweldpleging lastens Dhr. R. M.*” (bijlage 2 bij het verzoekschrift), het “*Invaliditeitsbewijs*” (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en de “*Pensioenkaart*” (bijlage 4 bij het verzoekschrift), dient erop gewezen te worden dat deze documenten zich reeds in het administratief dossier bevinden (stuk 18) en dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat deze documenten reeds door verwerende partij werden besproken. Het opnieuw neerleggen van deze documenten is dan ook niet dienstig.

2.2.7. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet kunnen worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, doordat verwerende partij een beslissing heeft genomen “*zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben*”, waardoor zij geen recht zouden hebben gehad op een correcte behandeling, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 18) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 mei 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partijen jegens Roemenië geen vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT